

Arrest

**nr. 66 849 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 14 februari 2009 in het huwelijk met de heer A. B. M. W., een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 23 juni 2009 kwamen verzoekster en haar minderjarige kind het Rijk binnen. Zij waren in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type D (gezinshereniging).

1.3. Verzoekster en haar minderjarig kind meldden zich op 24 juni 2009 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Destelbergen om zich te laten inschrijven en werden in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.4. Op 4 augustus 2009 werd het minderjarige kind van verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs voor kinderen. Verzoekster werd op 18 augustus 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 maart 2011, ten aanzien van verzoekster, de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugbrenging van haar minderjarige kind en, ten aanzien van haar kind, de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 26 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (B. d. W., A.), (...), van Dominikaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater § 1, 4° van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieveverslag dd 11.05.2010, opgesteld door de politie van Destelbergen, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. De echtgenoot van betrokkene verklaart dat er echtelijke problemen zijn, doch dat de vrouw nog wenst terug te keren.

Naar aanleiding hiervan werd een nieuw relatieveverslag opgevraagd door onze dienst.

Dit relatieveverslag werd uitgevoerd op het nieuwe adres van betrokkene op 12.02.2011, door de politie van Gent. Uit dit verslag blijkt dat betrokkene nog steeds niet opnieuw bij haar echtgenoot woont. Ze verklaart dat ze gaan scheiden. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beide.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van ‘substantiële vormvereisten’ en van het ‘algemeen beginsel van behoorlijk beheer’. Zij betoogt tevens dat sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“[...]

De bestreden beslissing van beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van art. 42quater, § 1, 4° Vreemdelingenwet dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

- De beslissing vermeldt dat deze genomen is door een attaché maar de naam van deze persoon is uiterst moeilijk te lezen met name gaat het om de persoon met de naam [V.] ([V.]?) [T.] ([T.]?).

- Bovendien draagt de beslissing geen originele handtekening.

[...]

Er figureert enkel een ingescande en niet leesbare handtekening op de beslissing.

[...]

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

[...]

De kwestieuze (niet leesbare) handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronisch handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaalt:

“... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1) “elektronische handtekening” : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2) “geavanceerde elektronische handtekening” : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

- a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden*
- b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren*
- c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kon houden;*
- d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”*

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

[...]

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

De verzoekster was niet de bestemming van enig elektronisch verkeer.

De handtekening is quasi niet te lezen.

Deze handtekening beantwoordt dan ook niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

“La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie.” (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

[...]

- a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden;*

b) De betreffende handtekening is quasi niet te lezen;

c). Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon;

d) De verzoekster maakt geen deel uit van het eventuele elektronische verkeer.

Zo kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen.

Het is in die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

Inderdaad, de elektronische weg die desgevallend werd afgelegd is door de verzoekster niet te verifiëren aangezien zij er geen deel van uitmaakt.

[...]

De administratieve beslissing dd. 09/03/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

“Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kon worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV— 18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet in het algemeen voorschrift dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn.

Op grond van de vermeldingen van de akte moet wel kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. In casu wordt de bevoegdheid van mevrouw [T. V.], attaché, niet betwist.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

Waar verzoekster aanvoert dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing een ingescande handtekening is, dient opgemerkt te worden dat om te kunnen spreken van een ingescande handtekening, de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing wordt geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een "digital image" van een handtekening is (cf. S. VAN DEN EYNDE, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit, J. STEYAERT, U. MARIS en E. GOUBIN (ed.), Leuven, 2001, 71-84). Het voorgaande impliceert dat aldus telkens identiek dezelfde

handtekening, naar vorm en algemeen uiterlijk voorkomen, op de beslissingen die worden toegeëigend door de betreffende ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken zal figureren.

Indien gesteld wordt dat de handtekening wel degelijk een gescande handgeschreven handtekening is, heeft verwerende partij de eer te vervolgen dat die "dient te worden beschouwd als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument". "Aan de gescande handgeschreven handtekening kan geen rechtsgeldigheid onzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend. (RVV, arrest nr. 34.364 d.d. 19 november 2009)

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar kritiek als zou de beslissing door eenieder genomen kunnen zijn. Verwerende partij verwijst hiervoor naar de volgende rechtspraak:

"Concluderend kan gesteld worden dat de Raad aanneemt dat de verwerende partij op een voldoende wijze bewezen heeft dat het "Evibelsysteem" waarbinnen de elektronische handtekening gehanteerd wordt, voldoende beveiligd is. Er wordt aangetoond dat de bestreden beslissing uitgaat van en ondertekend werd door attaché K.D.B., wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door verzoekers. De omstandigheid dat de handtekening van deze persoon een elektronische handtekening is, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. Ter terechtzitting verklaart de verwerende partij uitdrukkelijk dat zij de inhoud van de bestreden beslissing bevestigt. Globaal genomen heeft de verwerende partij dan ook op een voldoende wijze de stelling van verzoekers ontkracht dat een onbevoegde ambtenaar kennis krijgt van de aanvraag van verzoekers en daaromtrent om een niet nader door verzoekers genoemde reden een negatieve beslissing wenst te treffen." (RVV, arrest nr. 34.364 d.d. 19 november 2009)"

3.1.3. Allereerst merkt de Raad op dat de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, met name attaché V. T., wordt vermeld in deze beslissing en dat verzoekster niet kan voorhouden deze naam niet te kennen aangezien zij deze in haar verzoekschrift correct weergeeft. Daarnaast moet worden geduurd dat het loutere feit dat de naam van de ambtenaar die een beslissing nam niet goed leesbaar zou zijn op het afschrift van deze beslissing dat aan een vreemdeling ter kennis werd gebracht, op zich hoe dan ook niet toelaat te besluiten dat deze beslissing is genomen met miskenning van een substantiële vormvereiste of dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Ten overvloede moet worden toegelicht dat indien verzoekster twijfels had omtrent de correcte schrijfwijze van de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, zij de mogelijkheid had om hiervan kennis te nemen in het administratief dossier van verweerder. In dit dossier is immers het origineel van de bestreden beslissing opgenomen waarin de naam van attaché V. T. zeer duidelijk leesbaar is en bevindt zich ook een ander document waarop de naam van attaché V. T. in een groter lettertype wordt vermeld.

In tweede instantie stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat attaché V. T. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 13 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan nemen. Zij meent evenwel dat niet vaststaat dat de bestreden beslissing effectief door attaché V. T. werd genomen omdat de handtekening op deze beslissing niet leesbaar is en slechts ingescand werd. Nergens is evenwel bepaald dat een handtekening, die zoals verzoekster zelf stelt enkel een vermelding is die toelaat de auteur van een beslissing te identificeren, "leesbaar" dient te zijn. Op de bestreden beslissing en het afschrift van de bestreden beslissing is duidelijk een handtekening zichtbaar en verzoekster maakte niet aannemelijk dat deze handtekening niet overeenstemt met deze van attaché V.T.

De bewering van verzoekster dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er nogmaals moet benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoekster weerlegt de stelling van verweerder, die verwijst naar de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening in het Evibelsysteem en die ter terechtzitting verder werden toegelicht, niet dat, in casu, de ingescande handtekening van attaché V.T. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché V.T. zelf, daar zij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Zij beperkt zich tot de stelling dat het kan volstaan dat een derde beschikt over de code van ambtenaar V.T. om de ingescande handtekening van de betrokken ambtenaar te gebruiken. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat derden over de code en login van de betrokken ambtenaar beschikken. Zij verliest tevens uit het oog dat verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché V.T. genomen is en dat deze stelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit dit dossier blijkt namelijk dat attaché V.T. op 9 maart 2010 om 11.13 uur de bestreden beslissing met het oog op de kennisgeving door de administratieve diensten van de gemeente Destelbergen overmaakte en het bewijs van verzending dezelfde dag op 11.15 uur door attaché V.T. werd ontvangen. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché V.T. niet de auteur is van de bestreden beslissing.

De beweringen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtsoverschrijding.

De Raad kan verder slechts opmerken geen *“algemeen beginsel van behoorlijk beheer”* te kennen en verzoekster verstrekt in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 42quater, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“[...]”

De Dienst Vreemdelingenzaken trekt verzoeksters verblijfsrecht in om reden dat de verzoekster niet met haar echtgenoot samenwoont.

Uiteraard kan de verzoekster niet akkoord gaan met deze motivering.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die

rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is – quod non.

[...]

Dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is

De weigering kan inderdaad moeilijk doorgaan als een draagkrachtig motief.

Zoals de Dienst Vreemdelingenzaken had dienen te weten is de echtgenoot van de verzoekster een agressieveling en is er reeds enkele malen door de verzoekster klacht ingediend wegens slagen en verwondingen.

[...]

Art. 42, quater § 4 Vreemdelingenwet stelt dat art. 42, quater § 1, eerste lid 4° Vreemdelingenwet niet van toepassing is in geval van schrijnende situatie ondermeer wanneer het familielid (= verzoekster) het slachtoffer is geworden tijdens het huwelijk van huiselijk geweld.

[...]

De verzoekster merkt op dat zij inderdaad het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

De verzoekster heeft verschillende malen klacht ingediend.

- PV GE.43.L4.001370/10 dd. 15/02/2010;

- PV GE.43.L4.001180/2010.

Uit de lezing van haar laatste klacht valt onmiddellijk op hoe weinig respectvol haar echtgenoot met haar omging.

Zo greep hij haar bij de keel, trok aan de haren en sloeg in het gezicht. Hij heeft haar ook in het verleden op het toilet opgesloten. Verder had hij haar handen tussen de deur gehouden en dan de deur toegeslagen.

De laatste maal dat de verzoekster klacht heeft ingediend is zij om gerechtvaardigde redenen niet meer naar de echtelijke woonst teruggekeerd.

De verzoekster verklaarde toen eveneens:

“Ik wens dat [A.] zijn verantwoordelijkheid opneemt. Hij heeft me weggenomen van de Dominikaanse Republiek. Ik heb schrik dat hij op een dag de controle gaat verliezen en dat hij mij gaat vermoorden.

(...)

[A.] wil dat ik mijn verplichtingen als vrouw vervul. We hebben niet dezelfde mening hierover. Ik wil niet gebruikt worden als boksbal. Ik heb er schrik voor. Ik zou alles met mijn lichaam moeten betalen, omdat hij mij naar hier heeft gebracht. Ik heb het heel moeilijk.”

[...]

De klachten van de verzoekster zijn nog steeds bij het Openbaar Ministerie hangende en in onderzoek.

Er mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat dit dossier prioriteit zal krijgen en dat er vervolging zal komen.

[...]

Verder stoort het de verzoekster dat de familieverslagen opgesteld door de wijkagenten steeds stereotiep en te oppervlakkig zijn en dat er quasi nooit expliciet gevraagd wordt naar partnergeweld.

Inderdaad, de procedure zou dienen te voorzien in een standaardlijst met vragen waarin ook gepeild wordt naar partnergeweld.

De huidige werkwijze van politie en Dienst Vreemdelingenzaken is hieromtrent manifest gebrekkig.

- De verzoekster was het slachtoffer van partnergeweld en toch wordt dat niet expliciet geseind aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

- Aan de andere kant heeft de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens toegang tot de databank van procesverbalen en toch werd aan deze PV's geen enkele aandacht besteed.

[...]

Hoe het ook zij, het moge onbetwistbaar duidelijk zijn dat de verzoekster het slachtoffer was van huiselijk geweld.

Er is hieromtrent trouwens geen enkele appreciatiemarge vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken.

De wetgever heeft duidelijk het slachtoffer van huiselijk geweld willen beschermen door deze uitzondering te voorzien.

De Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook dienen te weten wat zich afspeelde in het gezin van de verzoekster. Te meer de verzoekster, na verschillende verzoeningen tussen de echtgenoten, na de laatste geweldfeiten beslist heeft dat zij niet meer terug wou.

Er dient onbetwistbaar toepassing gemaakt te worden van art. 42, quater § 4 Vreemdelingenwet. [...]"

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster geenszins betwist dat er geen sprake meer is van een gezinscel tussen haar en haar echtgenoot. Doch, zij is van mening te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 42quater §4 van de vreemdelingenwet.

[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster zelf op 12 februari 2011 door de lokale politie van Gent gehoord werd tijdens een woonstcontrole in het kader van een samenwoningverslag. Hierbij verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot te Destelbergen woont. Op de vraag wat de motieven zijn waarom ze niet meer op hetzelfde adres woonde, antwoordde verzoekster dat ze gaan scheiden. Verzoekster liet na mee te delen dat er in casu sprake was van huiselijk geweld en dat aangaande dit huiselijk geweld de politie een PV heeft opgemaakt.

Verzoekster maakt voor het eerst melding van de klachten die ze zou hebben ingediend in haar verzoekschrift. Zo verwijst ze naar PV's, die niet aanwezig waren in het administratieve dossier. De PV's waarover verzoekster het heeft, werden aan de verwerende partij niet kenbaar gemaakt vóór het nemen van de bestreden beslissing derwijze dat de verwerende partij niet kan verweten worden hier geen rekening mee gehouden te hebben. Daar ze deze informatie voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld, ook niet toen ze door de wijkinspecteur gehoord werd, kan verzoekster verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. In het administratief dossier bevond zich voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkel element dat erop zou kunnen wijzen dat verzoekster het slachtoffer zou kunnen zijn van agressiviteit van haar echtgenoot.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissingen

gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van [een] beslissing volstaat geenszins om de motieven te weerleggen.

Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet wordt in casu niet aangetoond. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

[...] Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, wat luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

De beslissing vermeldt zowel de wettelijke als de feitelijke elementen op basis waarvan deze genomen werd.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

[...]"

3.2.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers gemotiveerd dat een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar echtgenoot. Hierbij wordt verwezen naar enerzijds een relatieveverslag van 11 mei 2010 opgesteld door de politie van Destelbergen waaruit blijkt dat verzoekster niet kon worden aangetroffen en haar echtgenoot verklaarde dat er echtelijke problemen waren en anderzijds een relatieveverslag van 12 februari 2011 inzake een controle die werd uitgevoerd op het nieuwe adres van verzoekster en waaruit blijkt dat zij niet samenwoont met haar echtgenoot en dat zij verklaarde dat zij ging scheiden van haar echtgenoot. Deze uiteenzetting is pertinent en draagkrachtig en verschaft verzoekster het nodige inzicht om de vereiste nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. In de mate dat verzoekster aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de

Unie een einde kan stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In voorliggende zaak is niet betwist dat verzoekster nog geen twee jaar in het Rijk verblijft in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg en dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Verzoekster betoogt evenwel dat zij zich in een *“bijzonder schrijnende situatie”* bevindt in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en daarom haar verblijfsrecht niet kan beëindigd worden. Zij licht toe dat zij het slachtoffer was van huiselijk geweld en reeds verschillende malen een klacht indiende tegen haar echtgenoot wegens slagen en verwondingen. Zij verwijst hierbij naar twee processen-verbaal.

Artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De Raad stelt vast dat uit het verslag van de politie van 12 februari 2011 blijkt dat verzoekster aangaf geen professionele activiteit in België uit te oefenen en dat zij een beroep deed op het OCMW. Aangezien verzoekster door haar verklaringen aangaf niet te voldoen aan één van de cumulatieve voorwaarden die zijn voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet kan haar stelling dat zij wel voldeed aan de andere vereiste niet leiden tot de vaststelling dat voormelde wetsbepaling in voorliggende zaak toepasselijk is of dat verweerder deze bepaling miskende door de bestreden beslissing te nemen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden weerhouden.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de politie op 11 mei 2010 een samenwoonstcontrole uitvoerde op het gezamenlijk adres van verzoekster en haar echtgenoot en dat werd vastgesteld dat verzoekster er niet meer verbleef omdat er echtelijke problemen waren. Op 12 februari 2011 werd vervolgens een nieuwe controle gedaan op het nieuwe adres van verzoekster. Hierbij werd vastgesteld dat verzoekster en haar echtgenoot niet samenwonen en werd verzoekster gevraagd waarom zij niet bij haar echtgenoot verbleef. Verweerder deed derhalve een reële inspanning om zich te informeren omtrent de situatie van verzoekster. Verzoekster had, nu zij persoonlijk werd gecontacteerd, de mogelijkheid om aan verweerder te kennen te geven dat zij van oordeel was zich in een *“bijzonder schrijnende situatie”* te bevinden. Zij liet evenwel na van deze mogelijkheid gebruik te maken. Zij diende nochtans te weten dat tot een beëindiging van haar verblijfsrecht kon besloten worden, aangezien zij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om zich bij haar echtgenoot te voegen en zij zelf aangaf dat zij en haar echtgenoot zouden gaan scheiden. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan bovendien niet zo ruim geïnterpreteerd worden dat indien een bestuur reeds beschikt over inlichtingen waaruit blijkt dat een bepaalde wetsbepaling niet van toepassing is, omdat niet voldaan is aan één van de

cumulatieve vereisten die in deze wetsbepaling zijn voorzien, het toch een verder onderzoek dient te voeren met betrekking tot het al dan niet vervuld zijn van de andere vereisten. Daar zoals bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd vastgesteld verzoekster bij de politiecontrole aangaf niet te werken en een beroep te doen op het OCMW en artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing is indien de vreemdeling die meent deze bepaling te kunnen inroepen aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of te beschikken over voldoende bestaansmiddelen of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie die aan deze voorwaarde voldoet, getuigt het feit dat verweerder geen bijkomende initiatieven ondernam om te verifiëren of verzoeksters situatie niet kon beschouwd worden als bijzonder schrijnend in de zin van voormelde wetsbepaling in voorliggende zaak dan ook niet van een onzorgvuldige besluitvorming.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt derhalve evenmin.

3.2.3.4. Wat de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte verdragsbepalingen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepalingen volgens verzoekster door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsverplichting, van de *'algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur'* en van de zorgvuldigheidsverplichting. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting:

[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is – quod non.

Dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is.

De weigering kan inderdaad moeilijk doorgaan als een draagkrachtig motief.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt niet alleen een zeer ernstige inschattingsfout naar aanleiding van het partnergeweld tevens wordt uit het oog verloren dat de verzoekster de zorg draagt over haar minderjarig kind.

Er kan zich terecht de vraag gesteld worden of het wel in het belang is van de minderjarige om gedurende een langere periode waarvan de duur onmogelijk op voorhand te voorspellen is van de moeder gescheiden worden.

Inderdaad, de minderjarige heeft niet het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten terwijl aan de moeder wel een uitwijzingsbevel gegeven is.

[...]

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is duidelijk disproportioneel te noemen.

Inderdaad

- *de verzoekster was legaal het grondgebied binnengekomen;*
- *de verzoekster heeft de zorg over haar kind;*
- *de echtgenoot van de verzoekster is een agressieveling en er moet ten alle prijze vermeden worden dat hij door de beslissing van de verwerende partij de zorg over dit kind zou kunnen krijgen.*

[...]

De verweerder dient als voorzichtig bestuur wel degelijk rekening te houden met de evenredigheid tussen doel en gevolgen.

Dit blijkt uit het volgende arrest

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekster en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”. (Zie R.v.St nr 58.969, 1 april 1996 <http://www.Raadsvst-consetat.be> (7 januari 2000);, Rev. dr. étr. 1996. 742 : T. Vreemd. 1997, 29)

Het moge onmiddellijk [duidelijk] zijn dat de verweerder geen enkele rekening gehouden heeft met de evenredigheid tussen doel en de gevolgen enerzijds en de min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval.

De weigering is louter gebaseerd op het gegeven dat de verzoekster niet meer samenleeft met haar echtgenoot

Zoals uit het voormelde arrest blijkt moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de evenredigheid tussen doel en gevolgen van de beslissing, en tevens de min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de gemakken die met de beslissing gepaard gaan en meer bepaald de veiligheidsrisico's die hieraan verbonden zouden zijn.

- *a) In casu is er geen evenredigheid : de verzoekster heeft verblijfsrecht en kan wel degelijk gemachtigd worden tot verblijf.*
- *b) In casu is de uitvoering niet gemakkelijk te realiseren: de verzoekster zal gescheiden worden van haar kind ; de tijdelijke scheiding kan van langere duur zijn en is onzeker;*
- *c) In casu zijn er veiligheidsrisico's verbonden aan de uitvoering van de bestuurlijke beslissing : de echtgenoot mag niet de zorg krijgen over het kind.*

De bestuurlijke beslissing kan evident geen draagkrachtige motivering vormen op de buitengewone omstandigheden waarin de verzoekster en haar kind verkeren.

De motivering toont aan dat de verweerder niet als een voorzichtig bestuur handelde en geen rekening hield met de enorme ongemakken en veiligheidsrisico's die de uitvoering van deze beslissing met zich meebrengt.

[...]

Voorts dient waargenomen te worden dat de verweerder op geen enkele wijze rekening hield met de belangen van het kind.

Het is duidelijk dat de verweerder zich enkel toespitst op de situatie van de verzoekster maar hierbij verzoeksters kind volledig uit het oog verliest.

Evenwel dient de verweerder bij elke bestuursbeslissing rekening te houden met de belangen van het kind.

In dit individueel geval dient de verweerder des te meer rekening te houden met de belangen van het kind aangezien deze het land niet dient te verlaten.

Het internationaal verdrag inzake de rechten van het Kind vermeldt in artikel 3:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het mag duidelijk zijn dat bij de beslissing van de verweerder de belangen van het kind nooit de eerste overweging vormde.

Over het belang van het kind wordt met geen woord gerept.

De beslissing houdt eveneens een scheiding tussen moeder en de kind in.

Het internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind vermeldt in artikel 9 evenwel:

“De Staten die Partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind”.

Het Kinderrechtenverdrag stelt dus expliciet dat een kind niet wordt gescheiden dan wanneer het bestuur beslist dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind”.

3.3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster gescheiden wordt van haar minderjarige zoon, de heer [V. B. M. E.]. Verzoeksters kreeg immers het bevel om haar zoon binnen de dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is. (bevel tot terugbrenging - bijlage 38). Derhalve wordt verzoekster niet van haar zoon gescheiden. Ze maakt het tegendeel niet aannemelijk. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Voor zover verzoekster een schending inroept van de artikelen 3 en 9 van het kinderrechtenverdrag heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (cfr. RvS 30 maart 2005, nr. 142.729).”

3.3.3.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft verwijst de Raad in de eerste plaats naar de bespreking van het tweede middel. Daarnaast moet nog worden toegelicht dat de formele

motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit voormelde bepalingen, niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Inzake de stelling van verzoekster dat de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsverplichting, werden geschonden en dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt betoogt verzoekster dat zij de zorg draagt voor haar kind en dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij zal worden gescheiden van haar kind omdat haar kind geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat het verblijfsrecht in België van verzoeksters kind tevens werd beëindigd en dat aan verzoekster een bevel tot terugbrenging van haar kind werd betekend. Zowel verzoekster als haar minderjarige kind dienen bijgevolg het Belgische grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat verzoekster zal worden gescheiden van haar kind. Het betoog van verzoekster dat zij gescheiden zal worden van haar kind en dat er, ingeval van scheiding van haar kind, een ‘*veiligheidsrisico*’ bestaat in hoofde van het kind omdat in dat geval haar echtgenoot de zorg over het kind zou kunnen verkrijgen, mist dan ook feitelijke grondslag. Door verder slechts te wijzen op het gegeven dat zij legaal het grondgebied is binnengekomen toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing onevenredig of disproportioneel zou zijn.

Ten overvloede merkt de Raad daarnaast op dat, daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), de artikelen 3 en 9 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn – zoals verweerder terecht aangeeft – geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Een schending van de in het derde middel aangevoerde bepalingen en beginselen is niet aangetoond.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK